

Apostolok Cselekedetei 26. rész 29. verse: „Pál pedig így válaszolt: Kérem az Istentől, hogy előbb vagy utóbb nemcsak te, hanem azok is, akik ma hallgatnak engem, olyanná legyenek, amilyen én is vagyok e bilincsek nélkül.”

Kedves Testvéreim!

A kegyelmi ajándékokról szóló sorozatunkat követően a mai napon egy olyan mondat került elénk, ami annak az embernek a hitvallása, aki megélte, megtapasztalta és a mindennapok során megélte, mit is jelent Krisztus gyülekezetében a kegyelmi ajándékokkal együtt élni. Pál apostol számára ez a mondat nem ott és azonnal megfogalmazott mondat volt, hanem valami olyan, ami benne forgott, és itt volt annak a pillanata, hogy elmondja másoknak is.

Azt mondta itt el, amit egész életében átélt és megtapasztalt, több esetben csak lelkileg, hogy mit is jelent bilincsek nélkül élni. Mit jelent az a tudat, hogy ami itt a földön körülvesz, az korlátokat jelent, de nem ez határozza meg az életemet.

Megmondom őszintén, hogy ebben a helyzetben irigylem Pál apostolt. Nem azért, mert fogságban volt. Nem azért, mert annyit szenvedett Krisztusért. Hanem azért, mert az életének középpontjává vált az a meggyőződés, hogy akit Jézus megszabadít, az valósággal szabad. Szabad a bűneitől, szabad a megkötözöttségektől, szabad a saját félelmeitől, a berögződésektől. Jézus Krisztus úgy szabadít meg, hogy nem csak a legnagyobb terhet, a bűnt veszi le rólunk, hanem leveszi a hétköznapi terheket, a saját vergődéseinket, kétségeinket. Ezt jelenti az, hogy bilincsek nélkül állunk meg.

Természetesen a kérdést Pál apostol mondata felveti bennünk is. Így érzek valóban? Úgy élem az életemet, hogy a terhek nem nyomasztóak, hogy a saját gondolataim nem kötnek gúzsba, hogy tudok azokra figyelni, amik igazán fontosak? Biztosan mindenki ismeri az Evangéliumból azt a történetet, amikor Jézus meglátogatta Betániában a számára kedves családot. Márta végezte a vendéglátással kapcsolatos feladatokat, Mária pedig ott ült Jézus mellett, és hallgatta a tanítását. Amikor pedig Márta ezt megalégelte, akkor kérte Jézust, hogy utasítsa a testvérét arra, hogy ő is segítsen. Mit is mondott Jézus? „Márta, Márta, sok mindenért aggódsz és nyugtalanoksz, pedig kevésre van szükség, valójában csak egyre. Mária a jó részt választotta, amelyet nem vehetnek el tőle.” (Lk. 10.41-42.)

Számomra a kérdés nagyon elevenbe vágó. Hányszor érzem azt, hogy a hétköznapi aggódások, terhek, feladatok nyomasztásával szemben ott lehet bennem a szabadság érzése? Hányszor tapasztalom meg azt, hogy Jézus Krisztus minden külső körülmény ellenére felszabadít? Az nem kérdés, hogy érzem a hihetetlen erőt, áldást az életemben. Nem kérdés, hogy megtapasztalom a Lélek vezetését, terelgetését. Az viszont nekem is komoly kérdés, hogy a bilincsek nélkül való lélek érzése meg van-e bennem? Vajon nem nyom le túlságosan a feladatok miatt érzett kötelességtudat, mint Mártát? Vajon nem érzem-e azt, hogy figyelni kell mindenre, hogy rendben legyenek a lelkek körüli teendők, mint ahogyan Márta tett? Hányszor teszem meg, hadd mondjam másként: hányszor engedem meg magamnak, hogy elmélyülten, ne csak percekre legyek Jézus közelében? Enélkül nincsen olyan érzés, mint ami az apostolban volt. Pál apostol mondata elsőként erre figyelmeztet. Valóban bilincsek nélkül élek?

Amikor ugyanis Pál ott állt, akkor nem csak a személyes életére nézett. „Kérem az Istentől, hogy előbb vagy utóbb nemcsak te, hanem azok is, akik ma hallgatnak engem, olyanná legyenek, amilyen én is vagyok e bilincsek nélkül.” Mit is takar ez a mondat? Fohász ez mindenkiért, aki még nem hisz Jézus Krisztusban.

Ismét magam elé képzeltem az apostolt. Ott állt a kihallgatás során, hatalmas emberek előtt. Ő pedig nem a saját ügyével foglalkozott, hanem azzal, hogy meggyőzze a vele szemben lévőket. Pál apostol tudta, hogy aki Jézus Krisztusba vetett hit nélkül hal meg, annak nincsen örök élete. Nem tudom, hogy valaha belegondoltunk-e ebbe? Amikor olyan könnyített keresztyénséget élünk, akkor eszünkbe jut-e, hogy a mi példánk másokat Krisztus közelébe

vihet, de távol is tarthat? Hányszor kezdjük el szeretetből féltetni a szeretteinket? Számomra rendkívül fontos imakérés, hogy a gyermekeim, a testvéreim, akik még nincsenek Jézus közelében, ők is rájöjjenek arra, hogy nincsen más út és más lehetőség, csak Krisztus.

Van egy olyan kérdés, amit itt Pál apostol megfogalmaz, ami mindennél fontosabb. Mindenki ismerje meg Jézus Krisztust. Mindenki fogadja el Őt személyesen is megváltójának. Mindenki szabaduljon meg bűnei terhétől Őelőtte. Mindenki érkezzon el az örök élet boldogságához. Pál a bilincsek nélküli léténél erre gondolt. A kérdés az, hogy hogyan nézek azokra az emberekre, akik körülöttem élnek? Akik nem indulnak el a templomba akkor, amikor én. Akik nem foglalkoznak azzal, hogy valamikor érkezik majd a halál, és nem az előtte lévő rész az igazán érdekes, hanem ami utána történik.

Azt gondolom, hogy Krisztus-követésünk egyik legnagyobb hiányossága ez a féltő szeretet. Nem érzünk eléggé felelősséget másokért. Azt hisszük, hogy ez lehetetlen küldetés? Nem hiszem. Pál sem tesz mást, mint elmond egy fohászt: „Kérem az Istentől, hogy előbb vagy utóbb nemcsak te, hanem azok is, akik ma hallgatnak engem, olyanná legyenek, amilyen én is vagyok e bilincsek nélkül.” Ezt tehetjük meg mi is mindenkiért.

Az apostolnak ez a mondata azonban hitvallás is. Azt kérem Istentől, hogy mindenki olyan legyen, mint én. Milyen volt Pál apostol? Olyan, aki pontosan tudta, hogy nem tökéletes, nem hibátlan, hanem olyan, aki rászorul Jézus Krisztus bocsánatára. Ahogyan leírta Timóteusnak: „Igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse, akik közül az első én vagyok.” (1Tim. 1.15) Aki ezt nem fogadja el, akinek nem ez a hitvallása, az nem élhet bilincsek nélküli életet.

Nem mondhatom, hogy én nem vagyok olyan rossz, mint a többiek. Én nem mondhatom, hogy bárkinél is különb lennék. Jézus Krisztus tökéletességének a fényében én sem vagyok senkinél sem jobb. Ugyanolyan bűnös vagyok, sőt ebben a versenyben én vezetek. Akkor jövök rá ugyanis, hogy mennyire szükségem van a megváltásra, hogyha ki tudom mondani: én vagyok a bűnösök között az első.

Pál apostol azonban nem állt meg itt. Folyamatosan kapcsolatban volt Megváltójával, és az egyik ilyen látomása alkalmával, amikor kérte, hogy a nehézségek, a terhek, a Sátán angyalának a gyötrése távozzon el tőle, akkor ezt a választ kapta: „Elég neked az én kegyelemem.” (2Kor. 12.9) Nincsen semmi többre szüksége, csak arra, hogy Jézus elvegye a bűneinek a terhét, és megszabadítsa.

Ennek a kegyelem megtapasztalásnak a következtében írhatta le az apostol: „Többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem.” (Gal. 2.20) Pál apostol ott állt bilincsekben, a kihallgatáson. Elmondta, hogy mindenkinek azt kívánja, hogy olyan legyen, amilyen ő a bilincsek nélkül. Miért kérheti ezt? Azért, mert Őbenne már Krisztus élt. Nem csak részlegesen, hanem teljesen.

Vannak olyan lakások, ahol létezik egy tulajdonos, aki azonban nem lakik a saját ingatlanában. Van egy bérlő, aki azonban maga mellé még másokat is odavesz, hogy az egyik szobában társbérlőként ott legyenek. Ez a lakás teljes egészében nem a tulajdonosé, mert nem használja. Aki pedig használja, az is csak egy-egy részét használja.

Milyen hát a bilincsek nélküli élet? Olyan, amiben Krisztus az egyetlen tulajdonos, és Krisztus az egyetlen lakó, de mégis én lehetek a használó. Amiben én már nem vagyok szobabérlő sem, csak haszonélvezője annak, amit megkaptam. Ahol tudom pontosan, hogyha az életem nem lenne Krisztus kezében, akkor csak terhekkel, nehézségekkel találkoznék. Az ilyen ember tudja kimondani ugyanazt, mint amit Pál apostol is kimondott: „Kérem az Istentől, hogy előbb vagy utóbb nemcsak te, hanem azok is, akik ma hallgatnak engem, olyanná legyenek, amilyen én is vagyok e bilincsek nélkül.”

Ámen!